

[Inger Gautier Schmit.]

stiltfærdige Sprog, at det er umuligt for ham at betale nogen Løn til en Karl — han selv, Konen og Børnene maa gøre Arbejdet, og, følger han til, vi maa gøre det gratis, ja, vi maa endog give Penge for at faa Lov til at arbejde —, saa maa man indrømme, at denne Sætning mere end noget viser, at der er noget overordentlig forkert med Fordelingen.

Naar Mennesker i stort Tal oven i Købet maa give Penge for at faa Lov til at arbejde, maa der selvfølgelig være andre, som nyder Frugten af deres Arbejde. Det er da klart. De Skatteangivelser, der har fundet Sted, viser da ogsaa, at man f. Eks. her i Storkøbenhavn sidste Aar kan notere en Merindtægt paa 106 Mill. Kr. Der er altsaa nogle af de mange Penge gaaet hen, som den lille Mand derude paa Landet ved sit Arbejde har været med til at slæbe sammen, men paa Grund af den forkerte Fordeling i Øjeblikket i Landet kan han ikke selv se nogen Frugt i Form af Valuta.

Til Trods for Regeringens, jeg tvivler ikke om hæderlige Bestræbelser for at raade Bod paa denne forkerte Fordeling er det i overordentlig ringe Grad lykkedes at ændre den forkerte Fordeling, fordi man ikke vil gaa til den dybtgaaende Tilpasning, som alligevel i det lange Løb vil vise sig at være den eneste Vej ud af Uføret. Et Land kan ikke i Aaret 1929—30 have en Landbrugseksportindtægt paa 1 252 Mill. Kr. og i 1934 en Landbrugseksportindtægt paa 906 Mill. Kr., uden at der fra det øvrige Samfunds Side paa en eller anden Maade maa træffes dybtgaaende Foranstaltninger for, at denne overordentlig store Mindreindtægt ikke i overvejende Grad kommer til at hvile paa det Erhverv, som i første Linie tager denne overordentlig haarde Lussing.

Dette har man ikke villet erkende fra Regeringens Side. Ikke mindst det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen taler om den storstilede Hjælp, Regeringen har givet Landbruget. Den storstilede Hjælp! Jeg synes snarere, man kunde vende det om og sige, at samtidig med, at Landbruget har denne 300—400 Mill. Kr.'s Mindreindtægt af Eksporten, har det givet det danske Folk en storstilet Hjælp ved at sælge sine Produkter til en Mindstepris, til en Pris, der ligger under Produktionsomkostningerne. Maa jeg spørge de Herrer: Er det ikke en storstilet Hjælp til den danske Befolkning, er det ikke en storstilet Hjælp til de 100 000 arbejdsløse, som har saa overordentlig smaa Penge at købe for? Hvis

det ikke er Hjælp, saa ved jeg ikke, hvad der er Hjælp! Og er det ikke en storstilet Hjælp til den danske Befolkning under disse uhyre vanskelige erhvervsøkonomiske Forhold, at Landbruget kan hjembringe denne Valuta? Er det ikke netop en Hjælp til den øvrige Befolkning? Jeg finder, at det er at stille alting paa Hovedet, naar man bestandig vil fremstille det saadan, at det er Bybefolkningen, der holder Landbefolkningen oven Vand, medens Sandheden dog er den, at det er Landbefolkningen, der hjembringer de økonomiske Midler, som er ganske nødvendige for Byernes Opblomstring.

Hvis man ikke her lægger Roret om, er det ganske givet, at vi driver Landbruget ud i den Nødsituation, at de forringer deres Produktionskraft hjemme paa Gaardene, simpelt hen fordi det giver Underskud pr. Ko, og deraf følger ufravigeligt, at den Valuta, der kan flyde til Byerne, uvægerligt maa blive ringere Maaned for Maaned. Jeg henstiller derfor alvorligt til Regeringen, at man, om ikke for Landbrugets Skyld, saa dog for Byfolkenes Skyld, for hele Landets Velfærds Skyld, søger en bedre Fordeling af de forringede Goder, som Landbruget nu som Helhed indtjener.

Man har forleden Dag ude paa Frederiksberg vedtaget at indrette sine Forhold saaledes i Administrationen, at der oprettes en Kontoristklasse i Stedet for en Assistentklasse, og saaledes at man her ansætter Personer, der i Løn højest kan faa 4 000 Kr. i Stedet for 6 000 Kr., som Assistenterne kan naa op til, og man underforstaar herved, at denne Klasse i første Linie skal anvendes til Ansættelse af kvindelig Arbejdskraft. Det er et nyt Udslag af den Tendens, som man ser mange Steder rundt omkring i vort Land, og som jeg i høj Grad beklager. Det er dog ikke alle, der deler mit Syn. Jeg tror, det var i Gaar, jeg i et af de store københavnske Blade læste en Udtalelse, som jeg vil tillade mig at citere:

„Det er naturligt og formaalstjenligt, at et Arbejde bliver skilt i to Dele,“ skriver Bladet,

„det værdifulde og det mindre værdifulde, det højt gagerede og det mindre højt gagerede. Tilfældigvis er det først og fremmest Kvinderne, der gennem deres Evner føres til Valget af det lavest takserede. Ellers maa de forvandles eller udstyres med andre Evner og andre Anlæg. Det er, hvad der nøjagtigt og sagligt kan siges om den Ting.“

Jeg maa i højeste Grad protestere mod